

Landbrugsministeren (*Anders Nielsen*): Det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) gentager med en Vedholdenhed, der var en bedre Sag værdig, sit denne Sag og dette Forhold ivedkommende og i det hele taget grundløse Spørgsmaal, hvad jeg vilde have gjort, hvis jeg havde siddet som Minister i det Øjeblik, da det ærede Medlem udførte sin mærkelige Administrationshandling. Det Spørgsmaal kan ikke ligge for; det er ganske ligegyldigt her, hvad jeg vilde have gjort. Det, det kommer an paa, er: Hvad gjorde det ærede Medlem, som var Minister paa det givne Tidspunkt? Hvad gjorde han, og hvordan gjorde han det? Det er det, vi diskutere, ikke hvad en anden vilde have gjort. Det ærede Medlem kunde ligesaa godt have spurgt, hvad det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) vilde have gjort, o. s. v. Men jeg vil sige det ærede Medlem een Ting: Jeg vilde ikke have gjort det, som det ærede Medlem gjorde, nemlig tage Hr. Jørgen Nielsens Indstilling som en Vejvisning i Henseende til, hvad jeg som ansvarlig Minister skulde gøre. Det vilde jeg ikke have gjort. Hvem jeg vilde have afskediget, og hvem jeg vilde have udnævnt, det Spørgsmaal ligger ikke for og kommer ikke denne Forhandling ved.

Det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) rykkede det ærede Medlem fra Sorø til Undsætning, og det er der ikke det mindste at sige til. Husmændene ere jo et af de Herrer Socialdemokrater og Radikale efterstræbt Befolkningslag. En Tid lang saa det ud, som om de enedes samdrægtelig i deres Bestræbelser for at vinde Husmændene politisk, men saa kom der jo en Kurre paa Traaden: Karl Hansen-Affæren og hvad dermed stod i Forbindelse, og siden har der været ligesom lidt mere stille. Jeg tror ogsaa, det har bidraget noget til, at der ikke er kørt stærkere op med Husmandspolitik ved denne Forhandling, end Tilfældet har været fra de Herrer Side. Det er der ikke noget at sige til, at de Herrer søge at glemme, at der i Sommer stod Kamp mellem de to Grupper med Karl Hansen Ankerstræde som Midtpunkt. Jeg vil ikke deltage i denne Konkurrence. Husmandsorganisationerne have deres Berettigelse, deres Gerning, deres Opgave, og naar de holde sig indenfor den Begrænsning, som er naturlig for dem, ligesom en naturlig Begrænsning maa være Rettesnor for alle andre, kan jeg sige her offentlig, at saa skulle Husmandsorganisationerne møde Forstaaelse, Velvillie og Støtte fra min Side. Men i det Øjeblik, de

overskride deres Competence enten ved at optræde som rent politiske Foreninger eller ved, som sket er i Henvendelsen fra Jørgen Nielsen den 10. April 1910, at blande sig op i Forhold, der ere dem aldeles ivedkommende, vil jeg afvise dem, sige, at der have de intet at gøre. Det er Sagen. Det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) hævdede, at det er urigtigt at opfatte Sagen paa den Maade, at Husmandsorganisationerne ikke maa være stillede paa anden Maade i Forhold til Kommissionsformænds Udnævnelse end andre Organisationer. Jeg er saa ganske og aldeles uenig med det ærede Medlem. Jeg gentager, hvad jeg sagde i mit Indledningsforedrag i Dag, at Jørgen Nielsen og hans Fællesorganisation have intet som helst at gøre i dette Forhold, ikke en Snus mere end Jensen Toustrup og hans Fællesorganisation eller Landhusholdningsselskabet eller for at gentage det Landsbykrædtersvendens Fagforening. Ikke det allerfjerneste have Husmandsorganisationerne der at bestille, de have Opgaver nok, og man fornærmer dem ikke ved at sige, at de have deres Kræfter behov til at varetage de Opgaver, de naturligen maa løse. Man har i Forløbet af afvigte Sommer anmodet mig om at undersøge den saakaldte Karl Hansen-Affære, og jeg har der faaet et Indblik i de samvirkende sjællandske Husmandsforeningers Forhold, som giver mig Ret til at sige, at Husmandsforeningerne — i alt Fald denne Afdeling af dem — har nok at gøre med at holde sig til det, der naturligt ligger for dem, fremfor at blande sig op i, hvem Statsmagten skal have som Repræsentant i de Kommissioner, der skulle administrere den betydningsfulde Husmandslov. Jeg er altsaa ganske uenig med det ærede Medlem, og det vil jeg blive ved med at være. Det ærede Medlem siger, at Husmændene have en naturlig Adkomst, og jeg siger, at de have ingen. Enten ere Husmandsforeningerne faglige, saglige Sammenslutninger til Varetagelse af Landbo- og Landbrugsinteresser — og som saadanne faa de Midler at administrere af Statens Penge til Løsning af forskellige Opgaver —, eller ogsaa er Forholdet det, at de ere politiske eller en anden Art af faglige Sammenslutninger, der ikke have nogen Adkomst til at administrere Statens Midler i Landbrugs-Øjemed.

Det maa Foreningerne gøre sig klart, og det klarer sig nok, naar de blive færdige med det Koketteri, der drives med dem fra radikal og socialdemokratisk Side; ville de Herrer af de politiske Grupper lade Hus-